

tizenkettőjét”. Jó, hogy vannak, mert nagyon kellene „a hiteles emberek, akik húznak”. „Adni kell fontos offline értékeket és élményeket!” Jó, ha a látszat (virtuális) élet helyett „valódi személyes kapcsolatokra törekszünk”. Ebben a kaotikus világban igyekszünk megtalálni a módját, hogy „a legszegényebb éhezők segítségét” fenntartsuk. Milyen jó, hogy „évről évre jönnek létre új közösségek”, még akkor is így van ez, ha ezek elsősorban bokros családok fiataljaiból alakulnak. Idézetek a 2019-es KD véleményekből.

Hogyan születik a szerelem? „Nem parancsszóra”. Vágyból és vonzódásból, a lét- és fajfenntartás ösztönéből, a kiegészülés és kiteljesedés reményéből... Ilyenekből születik a Jézusra figyelő testvérbaráti szeretet is. Szeretném, hogy a mi jézusi „fajunk” fennmaradjon? Gyermekünkben, unokáinkban, kisközösségeinkben és mindezek hatására a társadalomban? Igen, szeretném. Aki hasonlóan vélekedik, az mutassa ezt ki értékáramoltató szeretetével... (N.)

FARKAS ISTVÁN

JANÓ ÉS A HALAK...

(RÉSZLET)

A táj ismerős volt, mert a háttérben ott sorakoztak a Tapolcai medence vulkáni kúpjai, de a falut és a füves, teknőszerű lapályt még sohasem látta. Az egyik kertben, egy diófa alatt kis csapat ember, fiatalok, idősek, férfiak, nők vegyesen egy nagy faasztalt ültek körbe. Idősebb, ősz hajú férfi magyarázott valamit a többieknek. Amikor az öreg befejezte, tovább adta a szót, így sorban mindannyian szóhoz jutottak.

— Hát ez pénz nélkül nehezen képzelhető el.

Talán mégsem jó az a módszerünk, hogy nem szedünk valami tagsági díjat, vagy hasonlót, vagy nem vállalkozunk. Más közösségek vállalkoznak, vagy tagdíjat szednek és a pénzzel sokkal nagyobb tömegeket tudnak megmozgatni, mint mi. Javaslom a tagdíj bevezetését -mondta a kékszemű, hirtelenszöke Jancsi.

— Ez a javaslat már többször elhangzott, de mindig oda lyukadtunk ki, hogy döntsük el: egyesület vagyunk, vagy vallási közösség; gazdasági eredmény elérésére vállalkozunk, vagy életpélda mutatással mások kihálásására. Lehet, hogy jól jönne néha egy kis pénz az alapítványainkba, de hát adakozunk mi, adakozunk a privát foglalkozásaink hasznából — mondta egy középkorú asszony.

A mai csoportfoglalkozások lassan ott tartanak,

hogy a szegények kasszája sem telik meg, nem, hogy még adományok olyan célokra, amikkel nem mindenki ért egyet. Talán fel kellene tenni a kérdést, hogy mindenki, minden testvérünk akarja-e ilyen áron az ünnep megtartását. Ha nem mindenki akarja, akkor lépünk vissza mi az ötletünkkel, vagy legyünk olyan szerények, mint amennyi pénzünk van — folytatta az eszmecsérét most egy negyvenes, szemüveges férfi.

— Ó, ti öregek! Nincs bennetek semmilyen könnyedség — vágott most bele egy copfos, húsz év körüli fiatalasszony. Mindig a szervezés, az aktív cselekvés, az észérvek csatája — és a Szentlélekre mit bízotok? Képzeljétek el, ha Jézus számolgotott, mérlegelt volna a Tibériás tavánál, hány embert tud majd megvendégelni és a többit hazaküldte volna. Ne aggódjatok! Ha az ünnep Istennek tetsző, össze fog jönni a hozzávaló, ha meg nem, akkor meg úgy is hiába jön össze. Kérdezzétek csak meg Géza bácsit!

Erre nagy kiabálás, össze-vissza hadonászás kezdődött. Végül az öreg, a Géza bácsi csillapította le a kedélyeket.

— Csillának igaza van. Bízunk a Szentlélekre a dolgot. Persze azért nem baj, ha ki-ki megteszi a maga dolgát is, de ne aggodalmaskodjunk, az csak merevvé és elutasítóvá teszi az embert. Mi pedig azt szeretnénk, ha azért jönnének még sokan közénk, mert látszik rajtunk, hogy szeretjük Istent és egymást. Az egész közösség ezért az egy célért jött létre, már vagy ötven éve.

Aztán az öreg egy rövid csöndes elmélkedés után, ott helyben misét celebrált, rövid beszédet mondott az aktívak keresztjéről és a belső csend fontosságáról. Jancsi kivételével mindannyian áldoztak, majd vidám énekszóval bevonultak a kis házba. Jancsi egy ideig még kint állt és nézte a lenyugvó Napot, amely éppen a Badacsony tetejéről intette utolsó búcsúsugarát. A Napról eszébe jutott az öreg huncutan komoly, mindig mosolyra kész, de a szívbe látó szürkés-kék szeme. Most sem értette, miért adott igazat éppen Csillának, de megbízott benne, az ítéletében és a végtelen türelmében. Ez a szem vonzotta ide, ebből táplálkozott. Ugyan az esze is csavarodott időközben, a szíve is lágyult valamelyest, de neki ez a szempár jelentett a legtöbbet.

Igen — gondolta János —, ez a pap más, mint Béla. Erre hallgatnak a juhait, ezt követik.

— Mondd Béla kérdezte hirtelen, oda sem figyelve arra, amit a másik éppen mondott, miért kell egy keresztény embernek, még ha pap is, ennyit gyötrődnie, aggódnia, keseregnie? A hitetek nem ad biztos támpontot a jelenre és a jövőre vonatkozóan?

Béla szava hirtelen megakadt, Ágnes felszisszent, mert a horgolótű beszaladt a körme alá és egy pillanatig nem lehetett tudni, hogy a nagy csönd örökké, vagy csak néhány másodpercig fog-e tartani.

Aztán végre Béla levegőhöz jutott. Már hogy az Isten csudájába ne aggódna, gyötrődne annyit az ember

robbant ki belőle — , amikor mintha minden és mindenki ellene dolgozna. A püspöke nem érti meg mire megy el a sok pénz, egyik temetés a másikat éri és nincs a faluban, a szegény Pistán kívül aki segítene, a statisztikák folyamatosan romlanak, első áldozó már alig van, a két bémálkozó fiút meg szégyenszemre át kellett küldeni Szántóra, mert értük nem jött ide a püspök. Soroljam még?

— Te Béla kérdezte János — , nincs itt valami elszúrva? Nem hiányzik itt az egészről valami? Valami Szentlélek, vagy valami hasonló, ízé, mint tudom én micsoda, aki a püspök és közted, a híveid és közted és a híveid között is közvetítené, megoldaná, megvilágítaná, valahogy elviselhetővé tenné ezeket a problémákat. Valami élő hit, mint amiről pünkösdkor prédikáltál, ami hegyeket mozgat, dalolva?

Ágnes felpattant és zavarában csak annyit mondott: mintha a tyúkok... és kiszaladt az udvarra. Béla csak nézett. Nézte Jánost, aki a maga egyszerű szavaival minden problémájára egy pillanat alatt rávilágított. És milyen igaza van. Hány álmatlan, átimádkozott éjszakán gondolta már végig az egészszet, elejétől lassan a sírig. Mennyiszer tette már fel magának is ezeket a kérdéseket. És sohasem talált kiutat belőlük. Pedig érezte, hogy amíg nincs meg ez a gondtalan ráhagyatkozás a kegyelemre, ez a szinte bolondos lelki szegénység, addig hiába a szolgálat, a gyűjtés, az építkezés, az alamizsnálkodás és az önmérséklet. Istentől a kegyelem természetesnek hatott, mert a szentmiséken és az életében is számtalanszor megtapasztalta, de a továbbvitelnél, a mások felé közvetítésnél, legyen az kóbor cigány, tehetős polgár, vagy akár püspök, már gondok voltak. Igen, itt akad el mindig, minden. És akkor jön a sok pótcselekvés, a templom építéstől kezdve a keresztlők, temetések, az adminisztráció, hitoktatás megszervezése és a kötelező, napi imahalmaz, amiben nem az ima a nehéz, hanem a kötelező jelleg. Lassan megnyugodott.

Tudod János — mondta nagy sóhaj után — , ilyet még nem kérdeztek tőlem, de a kérdés ismerős. Nem álmodom én sem másról mint, hogy szabadon, csak a Szentlélektől megkötötten, egy szerető közösségben éljek, minden papi felsőbbrendűség, ceremónia és hivatali kötelezettség nélkül. Még csak nem is vezetőként, ha a többiek nem választanak annak. De egyenrangúan a tökéletesedés útján, egymásba karolva, egymást segítve és minden megtett lépés után jobban és jobban sugározva a szeretetet a környezetembe. Nem kell ide szervezés, liturgia, süveg és stóla, sőt, lehet, hogy templom sem kell.

Egyszerűen élni kellene a hegyi beszédet, a felebaráti szeretetet és akkor megszűnne a félelem, az aggodás a jövő miatt, a gyötrődés és a panasz. De szép is lenne! Biztosan eljön majd ez a világ is. Lehet, hogy már közel van. Lehet, hogy már most el kellene kezdeni

így élni, de már gyenge vagyok, megöregedtem, mint te is. Ezt kitalálni nem nehéz, bele van írva minden ember szívébe. Lehet hogy valahol már élnek is, de én már nem tudok váltani. Voltak annak idején köztünk is fiatalok, akik már akkor erről beszéltek. Ma már nem papok, nem lehettek azok, mert ezzel a renddel, amiben ma élünk ez összeegyeztethetetlen. Más az alapja, pedig látszólag minden azonos. A miénk a feljebbvalónak engedelmeskedésen és az alázáton, a másik a lelkiismeretnek engedelmeskedésen és a szabadságon alapszik. Mindkettő a Szentlélek műve, de az egyik már lassan túlhaladott — úgy gondolom talán tanuló időszak volt a másik, a nehezebb, de egyben egyszerűbb előtt. Ez a helyzet barátom.

Köszönöm, amit mondtál. Én sem kívánok mást, csak sok olyan fiataalt itt a faluban, akik mindezt megvalósítják. Ennek az egész Egyháznak a csodája nem abban rejlik, hogy akik bele tartoznak szeplőtelen szentek, hanem abban, hogy ilyenek mint én és mégis áll kétezer éve, mert a Szentlélek tartja, nem a hozzám hasonlók. Ki lehetne szállni belőle, de ki építene jobbat és mi jobbra tudná alapozni, mint a Szentlélek megtartó erejére?

Ágnes félénken nyitott be a konyhába. Összeszorult a szíve, ha visszagondolt férje kérdéseire. Honnan mer ez ekkora bátorságot venni, hogy egy paptól ilyeneket kérdezzen? Mit tud ő az egész katolikus vallásról, a templomról, a misékről, a hívekről, a szentségekről, az ünnepekről? Na, csak menjen el a Béla, majd megadja neki a magáét.

— Ne haragudjon tisztelendő úr a férjemre... — kezdte zavarodottan, de Béla mosolyogva nézett rá és azonnal közbevágott.

Haragudni? Miért? Úgy gondolkozik lelkem a maga férje, mint mindenki, aki egy kicsit is őszinte akar lenni ezekben az ügyekben. Csak azon csodálkoztam, hogy honnan lát ilyen világosan? Mintha valaki felvilágosította volna, vagy mintha..., de hagyjuk — legyintett és már nevetve tette hozzá. Inkább magáért aggódom lelkem. Sápadt egy kicsit és mintha a szemeibe is egy kis félelem költözött volna. Az pedig nem jó tanácsadó. Hová lett az a híres hite Jézusban és az ő Apukájában? Mitől fél, miért aggódik, ha ő magával van? Nem hallotta a férjét?

Már a kapuban búcsúzkodtak, mikor jókedvében Béla még egyszer belecsípett Ágnes aggodalmába:

— Aztán mondja lelkem, a tyúkok rendben voltak?

A nyereg felől enyhe fuvallatok szálltak végig a völgyön és fönn, a falu felett, valahol a Szentkút körüli tölgyesben, fittyet hányva az éjszakára önfeledten énekelt egy rigó.